

Y U V A

Amazon, Goodreads,
Barnes and Noble,
The Millions ve BuzzFeed
listelerinde 2016'nın
Öne Çıkan Romanı

Roman

Çeviri
Rabia Elif Özcan

J U N G Y U N

YUVA

Jung Yun

TİMAŞ YAYINLARI | 4273
Dünya Edebiyatı Dizisi | 48

EDİTÖR

Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI

Barış Şehri

İÇ TASARIM

Tamer Turp

1. BASKI

Kasım 2017, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2597-8

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No:16086

YAYIN HAKLARI

© *Shelter* orijinal adıyla Picador, New York tarafından 2016 yılında yayımlanan bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları AnatoliaLit Ajans'la anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Çocuk yine kapı eşiğinde dikiliyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı, ki bu pek de iyiye işaret değildi. Gülümseme, aslında hasta olmadığı anlamına gelir; kötü bir rüya görmemiştir ya da yatağını ıslatmamıştır. Odaya izinsiz girdiğinde genelde bunların hiçbirini söylemez. Kyung, homurdanarak yüzünü yastığa gömen karısını dirseğiyle hafifçe dürttü. Ardından iç geçirdi, uykulu gözlerini ovuşturarak yatakta doğruldu.

“Sorun nedir?” diye sordu. “Bir şey mi oldu?”

Ethan, yüzünde hâlâ gülümsemeyle bir adım öne geldi. Avucundaki televizyon kumandasını uzatarak “Pil,” dedi. Sözcük, ağzından “pul” der gibi çıkmıştı.

“Pilleri değiştirmemi mi istiyorsun şimdi?”

Çocuk, başını salladı. “Çizgi film izlemek için.”

Yatak odasının perdeleri açıldı. Dışarıda soluk, gümüş mavisi gökyüzü görünüyordu. Henüz erkendi; özellikle pillerle ilgilenmek için çok erken. Yine de Kyung, aklından geçenleri sesli söylememek için kendini tuttu. Bu saatte uygun bir dille konuşabileceğini sanmıyordu. Çarşafı üzerinden atmak için iterken bir yandan ayağını Gillian’ın bacağına sürttü, sonra yataktan çıktı.

“Beş dakika daha,” dedi Gillian. “Beş dakika sonra ayaktayım.”

Merdivenlerden inerlerken gece lambaları titredi. Döşeme tah-taları, attıkları her adımda ağırlıklarının altında gıcırdıyordu. Kyung, ne zaman aldığını hatırlamadığı, toz içinde kalmış bir paket pil buldu. Eski pilleri yenileriyle değiştirip uzaktan ku-mandayı Ethan'a uzattı.

“Kahvaltılık bir şeyler ister misin?” diye sordu.

Ethan koltuğa tırmandı, televizyonu açtı. Kanaldan kanala ge-çerken, “Olur,” dedi.

Her zaman böyle yapardı; yemeyi kabul eder, ama asla yemez-di. Hatta bıraksalar, günlerini sadece üzüm, patlamış mısır ve peynirle bile geçirebilirdi. Mutfak, haftalık alışveriş artıklarıyla doluydu; üzerinde kahverengi benekler çıkan muz, bir kupa mısır gevreği tozu, bozulmak üzere olan yarım fincan süt... Fazla uğraştırmayacak şeyler, ama yeterli. Kyung, kaşığın ucuyla muzı dilimleyerek mısır gevreğinin içine kattı. Ethan, gülen yüz şeklin-deki yiyeceklere daha çok ilgi duyduğundan kâsedeki parçalarla bir yüz şekli yaptı. Muz kabuklarını çöp kutusuna attığı sırada duvara iğnelenmiş bir takvim dikkatini çekti. O günün tarihi, bir halkayla işaretlenmişti. Kyung, kalın, kırmızı halkanın içindeki tek sözcüğü görünce bozuldu: *Gertie*. Yapacak hiçbir şey, görecek hiç kimse olmadığı zamanlar hafta sonları harikadır. Ama *Gertie*'nin gelecek olması, tüm bunların tam aksiydi.

“Annen bugün için birini beklediğinden hiç bahsetti mi?” diye sordu Kyung mısır gevreği dolu kâseyi Ethan'ın kucağına bıra-kırken.

“Bana odamı temizlemem gerektiğini söyledi.”

“Bir dakika gidip annenle konuşmam lazım. Burada tek başına kalabilir misin?”

“Baba, \$\$\$!” dedi Ethan, ekranda hızla geçen parlak mavi treni göstererek. “Thomas’ı kaçırıyorum.”

Üst katta Gillian yatağı düzeltiyordu. Tam da Kyung’un, gerçek olmamasını umduğu şeyi doğrularcasına, “Emlakçı saat onda gelecek,” dedi. Kyung, Gillian’ın geçen gece bu konuyu açmasını yeğlerdi, ama karısının bunu neden yapmadığını biliyordu. Ne de olsa evi satma fikri Gillian’a aitti, kendisine değil. Kyung, şal deseniyle süslenmiş yorgana, yumuşak bir tepe gibi üst üste dizili, ustalıkla döşenmiş yastık ve minderlere baktı. Tekrar bunların arasına gömülmek, çarşafı başına dek çekip başka bir güne uyanmak istedi.

“Bu kez iptal etmiyorum,” dedi Gillian.

“Bunu istemedim zaten.”

“Söylemesen de yüzünden okunuyor.”

Gillian’ın gördüğü aslında şaşkınlıktı; Gertie’nin onlarla tekrar görüşmeyi kabul etmesine karşı duyduğu şaşkınlık. Kyung’un ısrarı üzerine önceki üç buluşmayı iptal etmişlerdi. Gillian’ın, işi son olarak bu şekilde ayarlaması pek dürüstçe değildi; ama Kyung, ona başka seçenek bırakmamış olduğunu fark etti.

“Hadi ama,” dedi Gillian elini tutarak. “O gelmeden önce daha yapmamız gereken çok şey var.”

Kâğıt havlu üzerine istiflenmiş birkaç kuru kızarmış ekmekten oluşan ayaküstü bir kahvaltı yaptılar. Kyung, bayat ekmeği hafifçe yumuşatmak için bir şeyler aradı. Ama üzeri kırıntılarla kaplı, ince bir parça tereyağı ve bir kavanoz dolusu katılaşmış baldan başka bir şey bulamadı. Ethan doğmadan önce Gillian’ın yaptığı krepleri, omletleri, tembellikle öğle vakti uyandıklarında beraber yedikleri yemekleri özlüyordu şimdi. Son zamanlarda kahvaltı, öğünlerinin büyük kısmını oluşturunuyordu; aynı anda

başka şeylerle uğraşırken aldıkları telaşlı lokmalar... Tezgâha yaslanan Gillian, bir yandan Kyung’a bilgisayarındaki yapılacaklar listesini okumaya başladı. *Yerleri sil, çamaşır odasını toparla, halıları süpür, çöpleri boşalt.* Bir an için her şey gereksiz bir uğraş gibi göründü Kyung’a; sonuçta gelecek olan altı üstü bir emlakçıydı, verdiği hizmetin ücretini ödedikleri bir kimse. Söylediklerine göre Gertie Trudeau, şehirdeki emlakçıların en iyisiydi. Gillian’ın sıraladığı tüm bu işleri yapmasalar bile ev için pekâlâ iyi bir fiyat biçebilirdi.

“Peki, ya çöp öğütücüsü?” diye sordu Kyung.

“Ne demek istiyorsun?”

“Sence de onu tamir etmemeli miyim?”

“Tıkandığını söyleriz, olur biter. Şu an önemli olan, her şeyin temiz görünmesi.”

“En azından tamir etmeyi deneyeceğim,” dedi Kyung, çünkü karısına karşı çıkmasının tek yolu denemektir.

Gillian ayakkabılarını geçirip garaja giden kapıyı açtı. “Güzel,” dedi tam aksini yansıtan bir sesle. “İşe çöplerden başlayacağım o halde.”

Kyung, daha önce hiç çöp öğütücüsü tamir etmemişti. Nasıl çalıştığı hakkında bile pek fikri yoktu –bıçaklar, motor, su tesisatı, borular. Komşu çevredeki bazı diğer erkekler gibi yetenekli değildi; mobilya büyüklüğünde alet kutularına sahip olan, içindekileri birer kitap gibi durmadan ödünç alıp veren erkekler. Kyung, herhangi birinden yardım isteyecek kadar arkadaş canlısı da değildi üstelik, her ne kadar kimi zaman öyle olmayı istese de.

Lavabo, günlerdir yarısına kadar kirli bulaşık suyuyla doluydu. Kyung, elini içine daldırıp lavabo giderini açmaya çalışmak dışında ne yapması gerektiğinden emin değildi. Kolunu dirsek

uzunluğundan biraz daha derine daldırdığında eli, lavabonun tabanına ulaştı. Hazne, mum katılığında kalın bir yağ tabakasıyla kaplıydı.

“Tıkandığına şaşmamak gerek!” diye bağırdı.

Garajdan boğuk bir ses geldi: “Ne?”

“Dedim ki tıkandığına şaşmamak gerek!”

Gillian karşılık vermedi. Kyung yine yemek yağının, öğütücüdeki bıçak ağzlarına yapıştığını söylemek üzereydi, ama karısı seçici bir dinleyiciydi. Eğer ilk seferde onu dinlemediyse, sonraki söyleyeceklerini de işitmeyecek demekti. Kyung, parmak uçlarıyla bir şeyin ucunu gevşetti ve dipten pürüzlü, donmuş bir yağ parçası çıkardı. İçeri bir anda çürümüş et kokusu yayıldı, binlerce aile yemeğinden kalan artık kokusu. Kyung, kusacak gibi oldu. Önce yumruğuyla, ardından tişörtünün kenarıyla ağzını kapattı.

“Ne yapıyorsun burada?”

Ethan, üstünde hâlâ pijamalarıyla tam arkasında duruyordu. Belinde, çoğunun içi boş olan rengârenk halkalarla dolu bir alet kemeri vardı. Takımın kendisinden geriye yalnızca parlak sarı bir çekiçle küçük bir şerit metre kalmıştı.

“Çöp öğütücüsünü onarmaya çalışıyorum.”

“Nesi var ki?”

“Eşyalar bazen bozulabilir. Sen odanı topladın mı bakalım?”

“Onarmana yardım edebilirim.” Ethan, parmak ucuna yükselip ufalanmış formikaya vurmaya başladı.

Kyung, bir elini burnuna sürttü, gözlerinin etrafındaki hafifçe ağrıyan yerleri ovdu. Ucuz plastik çekiç tezgâha her vurduğunda kendini biraz daha kötü hissetti. “Dur,” dedi sonunda ıslak elini, Ethan’ın elinin üzerine koyarak. “Lütfen dur.”

Sesini yükseltmiş sayılmazdı; ama Ethan'ın alt dudakları çoktan titremeye başlamış, kahverengi gözlerine yaşlar dolmuştu. Kyung, oğlunun neden böyle olduğunu, nasıl bu kadar kolay ağlayabildiğini anlamıyordu. Kendisi hiç öyle biri olmamıştı, Gillian da. Sonuçta karısı, çoğunluğu polis olan bir aileden geliyordu ve onu tanıdığından bu yana beş yıl içinde bir kez olsun ağlamamıştı.

“Tamam, sorun değil,” dedi usulca. “Ama çöp öğütücüsünü tamir etmek için yalnızca bir kişi yeterli. Belki üst katta onarabileceğin bir şeyler vardır? Ya da dışarıda, annenle?”

Kyung, gözyaşı tehlikesinin geçmesini beklerken çocuğu dikkatle izledi. Ethan, elindeki çekici kemerdeki yerine koyup odasına koştuğunda rahatladı. Ancak hemen yeniden vurma sesleri duyulmaya başladı; yine rahatsız edici ve ısrarlı bir şekilde, ama en azından daha uzak mesafeden. Kyung, tekrar lavaboyla ilgilenmeye döndü. Tümörü andıran, mat, şekilsiz, jöle kalınlığında bir yığın oluşturan dek yağ kitlelerini çöpe attı. Lavabo haznesinin tabanını iyice kazıdıktan sonra bir işe yaramasını umarak musluktan sıcak su akıttı. Ama lavaboda biriken su seviyesinde herhangi bir değişiklik olmadı. Bunun yerine su yüzeyi, yeni oluşan yağ tabakasıyla parlıyordu. Kyung, suda kendi yansımını gördü. Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, tıpkı çoğunlukla hafta sonları ortaya çıkan önemsiz bir ev işi, uğraştırıcı bir işe dönüşmeye başladığı zaman hissettiği gibi. Günün geri kalan tüm vaktini bu işle harcadığını hayal etti. Yeni bir alet için hırdavat dükkânına gittiğini, sonra öğütücünün kurcalamaması gereken yerlerini söktüğünü, bunu düzeltmek için de internette yardımcı olabilecek bir şeyler aradığını... Bu evde artık hiçbir şey yolunda gitmiyordu, bu da esas sorunun bir parçasıydı.

Emlakçı geldiğinde Kyung, yapılacaklar listesindeki maddelerden kaçını tamamladığına baktı: Sıfır! Üstelik hâlâ bozuk olan çöp öğütücüsüyle skor eksi bir sayılabilirdi. Pencereden, Gertie'nin

parlak ve yeni yıkanmış gümüş rengi Mercedes'le gelişini izledi. Kadın, arabayı evle cadde arasındaki yola park etti. Kapıyı çalmadan önce, yabancı otların arasında kalmaya başlamış çiçek tarhları karşısında burnunu kırıştırarak evin önündeki çim alanı gözden geçirdi. Şehirdeki hemen her otobüs ve reklam panosunun üstünde yer alan fotoğrafındakinden farklı görünüyordu. *Daha yaşlı*, diye aklından geçirdi Kyung, *ve daha kilolu*. Ön tarafta kadını karşıladığında, kadının dişlerinin beyazlatılmış olduğunu fark etti. Yüzük parmağında, kulağında, boynunda silgi büyüklüğünde tektaş elmaslar vardı. Bunu gördüğü anda Kyung, ona karşı güvensizlik hissetti. Kadın, sanki her şeyiyle *satıcı* olduğunu haykırıyordu.

“Memnun oldum,” dedi kadın Kyung’un sıkmak üzere uzattığı eli, kuyudan su çekercesine sallarken. “Sonunda bir araya gelebilmek ne güzel!”

Gillian ve Ethan, girişte onlara katıldı. İkisi de üstlerindeki kıyafetleri değiştirmişti. Ethan mavi bir kot şortla yakası düğmeli bir gömlek; Gillian da turuncu çiçeklerle benekli sarı bir yaz elbisesi giymişti. Kyung’un üstündeyse hâlâ aynı tişört ve yatar-ken giydiği şort vardı. Çıplak, nasırlı ayaklarında bir gün önce giydiği sandaletlerden kir izi kalmıştı.

“Pekâlâ, bu küçük değerli çocuk kimmiş bakalım?” diye sordu Gertie.

Ethan geri çekildi, Gillian’ın bacağının arkasına saklandı.

“Bayan Trudeau’ya merhaba desene,” dedi Kyung.

Kadın, Ethan’ın ona uzanan küçük elini başparmağıyla işaret-parmağı arasına alarak sıktı.

“Kaç yaşındasın sen?” diye sordu.

“Dört,” diye fısıldadı çocuk yeniden Gillian’ın arkasına geçerek. Gillian, onu durdurmak için herhangi bir şey yapmadı. Bunu daha önce de konuşmuşlardı, üstüne fazla titrediklerinden çocuğun utangaç bir yapısı vardı.

“Ne harika bir çocuk!” dedi Gertie hoş bir ifadeyle. “Çift ırklı çocuklar her zaman böyle güzel olur. İki tarafın da en iyi özellikleri galiba. Siz hangi ırklardansınız? Çinli ve İrlandalı mı?”

“Koreli,” diye düzeltti Kyung.

Gertie, küçük konuşmalarına hızla son vererek evi dolaşmak istedi. Gillian öncülük için atıldı. Evin en güzel mobilyalarına dikkat çekmeye çalışarak ufak ayrıntıları dahi neşeyle bir bir açıklamaya koyuldu, sanki esas ikna etmesi gereken Gertie değil de kendisiymiş gibi. Kyung olabildiğince geride duruyor, arada bir deri kaplamalı defterine notlar alan Gertie’nin omzunun üzerinden bakarak bir şeyler yakalamaya çalışıyordu. Çıkma pencere, ahşap döşemeler ve misafirler için ayrılmış büyük yemek odasından sonra oturma odasındaki tuğlayla döşeli şömine de artı puan almıştı. Kiler ve garaja da birer artı puan kondu. Mutfak aletleri, ikinci kattaki üstü eprimiş halılar ve banyodaki su damlası lekeleri... Hepsine eksi puan! Islak bodrum ve eski kazan, onlara da eksi puan. Kadının, gördüğü her şeyi bu kadar hızlı değerlendirip iyi ve kötü olarak sınıflandırma yeteneği karşısında duyduğu hayranlık, hissettiği aşağılanma duygusundan daha fazlaydı. Etrafına baktığı zaman Gertie’nin gördüğü hayal kırıklığı değil, yalnızca dolarlardı, tam da Kyung’un umduğunun aksine.

Evi turladıktan sonra mutfığa geçip masaya oturdular. Gertie, evrak çantasından bir karton dosya çıkardı. Dosyanın üzerinde MCFADDEN yazıyordu, Gillian’ın soyadı, Kyung’un değil.

“Çevredeki benzer evlere ilişkin bazı satış bilgileri topladım.” Birkaç kâğıda göz attıktan sonra ofisinde bir şey unutmuş gibi homurdandı. “Tabii, biliyorsunuz ki piyasa şu sıralar durgun.”

Gillian, masanın altından gerginlikle Kyung’un bacağına hafifçe vurdu. *Hadi konuya gel*, diye geçirdi Kyung içinden. *Bir an önce konuya gel*.

“Unutmayın ki şu an için en büyük satış noktanız yakın çevre. Vergiler burada biraz yüksek. Ama harika bir okul bölgesinde bulunuyorsunuz, üstelik Boston’a ulaşım da oldukça kolay. Eve gelince...”

Kyung, kadının sözünü kesip kendi planlarından bahsetmek istedi. Pek çok şey düşünmüşlerdi; yeni bir mutfak, duvarları camla kaplı bir oda, hareketli pencereler ve döşemeler... Hangisinin önemi kalmıştı ki? Bunların hiçbirini karşılayamayacakları ortadaydı. Gertie’nin sesindeki tereddüt, Kyung’a bunu söylüyordu.

“... evi yeniden biçimlendirmekte fayda var. O kazan da en kısa sürede değiştirilmeli, bu da pek ucuz sayılmaz. Ah, evet burada.” Gertie, dosyadaki tomarın altından bir birkaç kâğıt çıkardı ve gözlüklerini taktı. “Muhtemelen liste fiyatı için size üç yüz altmış beş bin dolar teklif edebilirim. Taşınmak için aceleniz yoksa belki bunu üç yüz doksana kadar çıkarabilirsiniz. Yine de bu yolu pek tavsiye etmem.”

Emlakçının ne önerip önermediğinin bir önemi yoktu. Söylediği en yüksek fiyat bile umduklarının altındaydı, borca girecek kadar altında. Kyung bir anlığına kendini bir kenara bırakıp alnını ellerinin arasına aldı. Gertie’yle görüşmeyi bu kadar uzun süredir ertelemek istemesinin nedeni tam da buydu.

“Üzgünüm. Bunlar duymayı beklediğiniz şeyler değil miydi?”

Kyung soruyu yanıtlamak için bir süre kendine gelememi. Gertie'nin onları kurtaramayacağını farkındaydı, ama hiç değilse uygun bir yol gösterebilirdi.

Gillian, Ethan'ı oturma odasına yollayıp televizyonu açmasını söyledi. "Sizinle tamamen açık konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Bakın, eğer evinizi satmamı istiyorsanız her koşulu kabul etmeniz gerek."

"Açıkçası," –parmağıyla masanın üzerinde biriken tozlardan bir çizgi çekerek– "bu durum bizim için utanç verici, ama siz de iyi biliyorsunuz ki... Ben ve kocam burayı piyasaya göre yeniden finanse ettik ve ipotēge karşı nakit aldık. Yani aslında ev karşılığında bankaya yaklaşık dört yüz seksen bin dolar borcumuz var."

Gillian'ın her zaman ondan okumasını istediği kitaplar ve internet sitelerinde bu tür durumlara "dibe vurmak" ya da "tersyüz" deniyordu –Kyung'un hiç sevmediği ifadeler. Evdeki her şeyin bozulması zaten yeterince kötüydü. Kyung, tüm bunların içinde bir de boğulduğunu düşünmek istemedi.

"O halde karşılıksız bir satış olacak," dedi Gertie. İfadesi, hiçbir şeyi açığa vurmuyordu. "Son zamanlarda bunlar daha yaygın. İşin püf noktası, bankayı borcunuzla evin fiyatı arasındaki farkı kaybetmeye ikna etmek."

Kadının sesindeki gerçekçilik, Kyung'u cesaretlendirmeliydi, ama öyle olmadı. Ödemelerinin gerisinde kalmadıkları sürece bankanın böyle bir kaybı göze almayacağını pekâlâ biliyordu. Belki bir mucize gerçekleşirdi, henüz olmasa da. Gerçi her şeyin gerisinde kalmışlardı çoktan. Gertie, karşılıksız bir satışın, kredi derecelendirmeleri için neredeyse haciz kadar korkunç bir şey olacağından söz etmemiştir. Sonuçta kimse onlara yıllarca borç vermeye gönüllü olmazdı. Kyung, bu yaşta kiracı konumuna düşmeyi, duvara yerleştirmek istediği her raf, boyamak istediği

her oda için ev sahibinden izin alma düşüncesini bir türlü kabul edemiyordu. Üstelik böyle bir evi kaybetmek... Bu bile can sıkmaya yeterdi.

“Piyasa eski düzeye gelene dek satmak yerine belki kiraya vermeyi düşünebilirsiniz. Bu şekilde kolaylıkla her ay yirmi beş bin kazanabilirsiniz, hatta otuzu bile bulabilir.” Gertie, Kyung’a döndü: “Size iyi bir kiracı bulursam kalacak başka bir yeriniz var mı? Aslında bakarsanız bunun için uygun bir çift biliyorum. Çevreye yeni yerleşiyorlar ve bir ev satın almadan önce bir yıl kadar etrafa alışmak istiyorlar.”

Gidecekleri bir yer vardı elbette, maddi olarak da değerli bir yer üstelik. Ancak bu seçeneği tercih etmek, neden bu yola gittiğini açıklamak Kyung’u mahvedebilirdi. Ailesi, yaşadığı mahalleyle onlarınkini ayıran özel araziye hemen bitiminde, bulundukları yerden üç mil uzakta oturuyordu. Gillian’ın da sürekli değiştiği gibi, kalmak istedikleri takdirde orası gayet genişti. Ayrıca herhangi bir kira ödemelerine gerek yoktu. Ailesinin uzun süredir istediği de buydu, torunlarıyla daha fazla vakit geçirebilmek. Ancak Kyung, onlarla şimdikinden daha yakın yaşadıklarını hayal bile edemiyordu.

“Kyung’un ailesi, tepenin üzerinde altı odalı bir evde oturuyor,” dedi Gillian.

“Marlboro Heights.” Gertie etkilenmişti. “Harika o halde. Müşterilerimi arayıp şehre bir sonraki geliş tarihlerine göre bir görüşme ayarlayayım.”

Konuşma, Kyung’u dahil etmeden sürdü. Gertie ve Gillian, kiralama planlarını çoktan yapmaya başlamışlardı. Oysa Kyung, evi kiraya verme fikrini henüz kabul bile etmemişti.

“Bu insanların evimizi kiralamak isteyeceklerini nereden biliyorsun? Ya evden hoşlanmazlarsa?”

“Ne demek hoşlanmazlarsa?” Gertie ayağa kalkıp mutfak penceresine doğru yürüdü. “Marlboro Heights’tan sonra burası şehirdeki en iyi ev. Şu manzaraya bir bakın: Ufkun sonuna dek uzanan ağaçlar...”

Arka bahçeleri, çam ve ladinlerle kaplı, yaklaşık on üç hektarlık bir arazinin bitişiğindeydi. Ayırdığı bölgenin her iki yanında da yerel halk, araziye “yeşil duvar” olarak bilirdi. Daha ev bakmaya başladıkları ilk gün Gillian’ı kendine âşık eden, evin bu özelliği olmuştu, *çevrilmişlik hissi*. Bu üç yatak odalı bitişik bina, fiyat listelerinin en üstünde yer alıyordu. Ama Kyung, Gillian’ın evi ne kadar çok istediğini biliyordu, o da sırf bunun için evi istiyordu. Şimdiye verdikleri karar, her şeyi mahvedecekti. Kyung başını salladı, pencereye döndüğünden beri tek kelime etmemiş olan Gertie’ye bir bakış attı. Kadının kaşları çatık gibi şekillenmişti; ağzı sanki bir şey söyleyecek gibi açıktı, ama konuşmadı.

“Araziyle ilgili bir sorun mu var?” diye sordu Kyung.

Kadın, parmağını yavaşça kaldırıp pencere camına vurdu. “Sanırım dışarıdaki şu kadın, çıplak gibi görünüyor.”

Bunu duyan Kyung ve Gillian, emlakçının söz ettiği kadının, bahçelerinde ne yaptığını görmek için pencereye koştu. Salıncak seti ve çamaşır ipi dışında arka bahçede bir şey yoktu. Komşularının bahçesi de öyle, hepsi bomboştı. Kyung, kendi bahçelerinin bitip özel arazinin başladığı çizgi boyunca, üzeri yabani ot ve çiçeklerle kaplanmış tarlaya doğru baktı. Gözleri iyi görmüyordu, ama hafif kıсарak bakınca uzun çimenlerin arasında birinin dolaştığını seçebiliyordu.

“Gerçekten çıplak mı?” diye sordu.

Gillian daha yakına geldi. Nefesi, camı buğulandırmıştı.

“Kyung, aman Tanrım! Galiba bu Mae!”

Kyung, gördüğü renk ve çizgi karmaşasını netleştirmek için gözlerini daha da kıstı. Kadının saçları, kendisinininki kadar siyahtı. Ancak güneşin önünü kapatan bulutlar yüzünden kadının yüzünü seçemiyordu. O *değil*, diye düşündü. *Topallıyor. Oysa Mae topallamaz.*

“Siz ikiniz, bu kadını tanıyor musunuz?” diye sordu Gertie.

“Bana öyle geliyor ki bu, Kyung’un annesi.”

Kyung, yaklaşan kadını izlemeyi sürdürdü. Kadının bir eli göğsündeydi, diğeriyle de bacaklarının arasını tutuyordu. Kyung, iki elin de gizleyemediği şeyi fark etmişti; bu, bir göz yanılması ya da uzaklık ve ışık yüzünden ortaya çıkan bir yanlış anlama değildi. Annesi işte oradaydı, tamamen çıplak.

“Üzgünüm,” dedi, “Bu duruma anlam veremiyorum...” Bir yanı, evden çıkıp gitmek istiyor, diğer yanıysa mazeretler sunarak görüşmeyi kurtarmak istiyordu. “Son zamanlarda kendini iyi hissetmiyordu. O... unutkan diyebiliriz.”

“Annem de Alzheimer hastasıdır,” dedi Gertie. “Birini yitirmenin üzücü bir hali. Ben ikinizi yalnız bıraksam daha iyi olur.” Masadaki kâğıtlarını toplayıp evrak çantasına yerleştirdi. “Müşterilerimle iletişime geçtikten sonra sizi ararım.”

Kyung, sandalyesinin arkasını sıkıca kavrayarak kendine hâkim olmaya çalışırken Gillian, kadına yolu gösterdi. Ancak Gertie, kapıya varmadan hemen önce durdu.

“Bu evde kiracıların bulunması fikrinden hoşlanmayabileceğinizi biliyorum. Sizin durumunuzda olan çoğu kişi böyle hisseder. Ama henüz geç olmadan, şimdi ailenizle biraz daha vakit geçirmek dünyanın en kötü fikri değil. Keşke bunu yapabilseydim.”

Mae, elli altı yaşındaydı. Ne Alzheimer’dı ne de herhangi bir hastalığı vardı. Ama Kyung, kadını haklı çıkarmak için uğraş-

madı; çünkü bu durumun, bunamadan daha iyi bir açıklaması olamazdı. Gertie ayrılır ayılmaz Kyung arka kapıya fırladı. Tıpkı Ethan arkadaşının doğum gününde hastalandığında olduğu gibi tüm hızıyla tarlaya doğru koştu. O zaman da böyle hızlıydı; Ethan, boğazına takılan bir şeker parçası yüzünden boğuluyordu, başparmak büyüklüğünde, yememesi gereken bir çikolata. Kyung ilkin dehşete kapılmıştı. Ama sonra dehşet, öfkeye dönüştü. Şimdiye her ikisini birden hissediyordu. Çamaşır ipine asılı olan bir plaj havlusunu çekip aldı. Mandallardan biri ipten fırlayıp Kyung'un yüzüne çarptı, gözünü kıl payı ıskalamıştı.

Tarlayı kaplayan otlar, dizlerine kadar geliyordu. Otların arasında saçılmış olan şeyleri daha önce uzaktayken fark etmemişti. Bastığı her yerde kırık cam parçaları, bacaklarını çizen metal ve kalın kangal parçaları vardı. Yerde hiçbir engel olmasa bile başını kaldırıp rahatça yürüyemezdi. Yapamazdı. Annesi, vücudu konusunda hep fazla koruyucu ve hassas olmuştu. Hayatı boyunca mayo bile giymemişti. Bu yüzden Kyung, annesinin nasıl bu hale geldiğine bir türlü anlam veremiyordu. Tarlanın ortasında karşılaştıklarında Kyung başını çevirip görmek istemediği yerleri örterek kadını havluyla sardı.

“Ne?” diye bağırdı. Ancak aklından geçen düşünceler, doğru soruyu bulamayacak kadar karmakarışıktı. “Neden?”

Mae'nin yüzü kir içindeydi. Teni, koyu kahverengi izlerle kaplıydı. Kyung, bunların dışkı lekesi olmasından endişe duydu, sonuçta etrafta çırılçıplak koşan bir kadın için tuhaf bir olasılık değildi.

“Giyisilerin nerede?”

Mae'nin yüz ifadesi değişmedi, üstelik Kyung, kulağına yalnızca bir karış mesafeden bağırdığı halde.

“Yardım edin!” dedi kadın, ardından Korece bir şeyler daha sıralayarak. Öyle yavaş söylüyordu ki Kyung kadının ağzından çıkanları zor anlıyordu.

“İngilizce. İngilizce konuş. Seni anlayamıyorum.”

“Yardım edin!” diye tekrarladı kadın.

“Yardım etmeye *çalışıyorum*.” Kyung, kadını saran havluyu sıkılaştırdı. Annesini, üzerinde parlak pembe denizatlari ve neon yeşili çizgiler olan bir havluya sarılı, böylesine küçülmüş görmek onu utandırmıştı. “Babam nerede? Gelip seni alması için onu arayabilir miyiz? Sana giyecek bir şeyler getirebilir mi?”

“*Aboji ga dachi shuh suh.*”

“Ne? Ne diyorsun?”

“*Aboji ga dachi shuh suh.*”

Kyung, uzun süreden beri anne ve babasıyla Korece konuşmuyordu. Bunu Kyung henüz çocukken, yıllar önce bırakmışlardı. Ama tıpkı bir köpek gibi Kyung, anlamını tam olarak çıkarmasa da kimi zaman bazı sözcüklere ait sesleri hatırlıyordu. *Aboji ga...* Baban? *Dachi shuh suh...* Bana zarar verdi? Baban bana zarar verdi? Sorular, anlamlı cümlelere dönüştükçe aldığı nefes, Kyung’un ciğerlerine oturdu. Unuttuğu her şey, bir anda yeniden canlandı. Çenesini nazıkçe kaldırarak Mae’nin yüzünü kendininkine çevirirken bereleri fark etti. Boğazının ortasında iki tane vardı. Boynun çevresinde de sekiz tanesi daha gözüküyordu. Parmak izleri. Kyung bir anlığına geri çekildiğinde havlu kadının üzerinden kayarak yere düştü. Ancak Mae, ne havluya uzanmış ne de vücudunu elleriyle örtmeye çalışmıştı. Yalnızca duruyor, titriyordu. Daha önce dikkat etmediği her şey, şimdi Kyung’un zihninde anlam kazanıyordu. Kadının kollarındaki

ve göğsündeki tırnak izleri... Kasıklarındaki kan lekeleri... Her yeri yaralıydı! Yine yaralı...

Kyung'un arkasında mutfak kapısının gıcirtısı, ardından da gürültüyle çarpışı duyuldu.

“Annen iyi mi Kyung? Neler oluyor?”

Gillian yaklaşırken Mae, kendini Kyung'un kollarına gömerek ağlamaya başladı. Ancak bu, Kyung'un daha önce duyduğu ağlamalara benzemiyordu. Annesi adeta inliyordu; uzun ve alçak sesi, vicdanı olan her insanın, daha fazla acı çekmemesi için öldüreceği yaralı bir hayvanı andırıyordu.

Sağlık görevlilerinden biri, Kyung'a Mae'nin İngilizce bilip bilmediğini sordu. Kyung, her ne kadar annesinin İngilizce bildiğini, üstelik gayet akıcı konuştuğunu söylese de kadın, Korece bağır-maya devam ediyordu. Sendeleterek iki kez sedyede doğrulmaya yeltendi, bir yandan oksijen maskesini yüzünden çıkarıp atmaya çalışıyordu. Görevliler onu yatıştırmakla uğraşırken kadın, aklını kaçırmışçasına yumruklarını sallayarak ikisine birden karşı koydu. Kyung, annesini daha önce hiç böyle görmemişti. Mae, birine karşı koyacak türde bir kadın değildi. Elini annesinin omzuna koyarak onu sakinleştirmeye çalışan Kyung, elinin altındaki tenin sıcaklığı karşısında dondu, adeta yanıyordu.

Kadın görevlilerden biri Mae'yi kalın, folyoyu andıran bir çarşafı örttü. “Ona dokunmayın,” diye Kyung'u uyardı. “Soğuk yanması geçiriyor.”

“Ama haziranın ortasındayız! Ve bu sabah hava gayet sıcaktı.”

“Ama dün gece yağmurluydu,” diye aniden çıktı kadın. “Bileklerini saran kabarcıkları görüyor musunuz? Onlar ayak donmasından. Muhtemelen dün geceyi dışarıda, ormanda geçirmiş.”

Kadın, olanlardan ötürü Kyung’u suçladığını gizlemiyordu. Oysa bir şekilde yaşananlardan sorumlu olma –ya da sorumsuzluk– düşüncesi, Kyung’un tüylerini diken diken ediyordu.

“Bunları babam yaptı. Annem öyle söyledi, tam sizi çağırmadan önce. ‘Baban bana zarar verdi,’ dedi.”

Kadın, serum için Mae’yi hazırlayan diğer asistana baktı. Asistan, enjeksiyon işlemini tamamladıktan sonra operatörle hasta odasını ayıran camlı kayar kapıyı tıklattı.

“1016,” diye seslendi. “İçeri çağırın.”

Operatör, onayladı ve telsizini aldı.

Mae bir şeyler söylemeye çalışıyor, ancak ağzını örten oksijen maskesi yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. Kyung, kadının kulağına doğru eğildi. “Her şey yoluna girecek.”

Bu yalanı daha önce çok kez söylemişti Kyung, ama bu sefer farklı olan bir şeyler vardı. Artık küçük bir çocuk değildi, ya da bir şeylerin parçası olmaya çalışan huysuz bir ergen. Verdiği sözün arkasında durması gereken otuz altı yaşında bir adamdı. Kyung, annesine bir daha el kaldırdığı takdirde onu öldüreceğine dair babasını tehdit ettiğinde üniversiteye henüz yeni başlamıştı. Bunu dile getirirken sesi titremişti, hatta bu davranışı üzerine annesinin yerine kendisinin şiddet görmesini beklerken tehdit, şaşırtıcı biçimde etkili olmuştu. Jin, artık haftada bir psikolojik danışmanlık alıyordu. Dahası, düzenli olarak ibadet edenler ve Kutsal Kitap üzerine çalışanlar arasında yer edinmişti. On sekiz yıl boyunca değişmiş biri olarak yaşamını sürdürdü. Sevgi dolu değildi, karışık öneme verdiği de söylenemezdi; ancak öfkesi- nin ortadan kalkmış olması bile yeterliydi. Yine de Kyung, tüm bunların ardından böyle bir günün gelip çatabilmiş olmasına bir türlü inanamıyordu. Neden başa dönmüşlerdi? Neden her şey bu kez daha farklı, kontrolden çıkmış bir şiddetle yaşanmıştı?

Hiçbirine anlam veremiyordu. Babası her zaman fiziksel şiddete yönelen biri olmuştu; ya tokat ya da yumruk. Bazense kaburgalara veya sırta tekme. Ama özel bölgelerdeki tüyleri kökünden koparmak... Bu yeni bir şeydi. Annesinin, böyle bir muameleyi hak edecek ne yapmış olabileceğini hayal bile edemiyordu. Yine de geldikleri nokta hep aynıydı. Annesi, bunların hiçbirini hak etmiyordu.

Ambulansla giderlerken bozuk yoldaki çukurlar nedeniyle her sarsıntıda Kyung'un beline ağrılar giriyordu. Mae'ye buna rağmen yolculuğun son birkaç dakikasında uyuyakalmıştı. Ambulansın penceresinden hastaneye yaklaştıklarını görünce Kyung, şoförden binanın çevresinde biraz dolaşmasını istemeyi aklından geçirdi. Bebekken karın ağrısını geçirmek için Ethan'la böyle yaparlardı. Çünkü araba, Ethan'ın uyuyabildiği nadir yerlerdendi. Bu yüzden de Kyung, komşu çevrede dolaşır, Ethan'ı ve bozulan sınırlarını yatıştırıncaya dek teker teker her sokağa girip çıkardı. Her yolculuğun sonunda Ethan'ı uyandırmak zorunda kalınca da mahcup olurdu. Yine de bütün yaşananlara rağmen Kyung, tarladaki karşılaşmalarından bu yana Mae'yi ilk kez bu kadar huzurlu görüyordu. Ne var ki bu huzur da ambulans durur durmaz görevlilerin kapıyı açmalarıyla sona ermişti.

Bir anda etraflarındaki insanlar çekirge sürüsü gibi belirmeye başladı. Herkes aynı anda birbiriyle konuşuyordu, tüm doktorlar, hemşireler, görevliler... Mae tekrar çılgılık atmaya başladı. Başını ambulans sedyesine öyle şiddetle vuruyordu ki hemşire onu tutup omuzlarından bastırmak zorunda kaldı. Kyung, muayene odasına annesiyle birlikte girebileceğini umarken doktorlardan biri eliyle durmasını işaret etti.

“Kayıt yaptırmanız gerekiyor.”

Mae, ruhsal problemi olan hastalar gibi onu zapt etmeye çalışanlara karşı direnerek sedyeyle içeri taşınırken Kyung arkalarından

baktı. *Onun yanında olmalıydı.* Tarlada Mae yardım isterken onu bir an olsun dinlememiş, yüzüne bağırarak kadını soru yağmuruna tutmuştu. Bu sabırsız davranışı yüzünden de şimdi kendini çok kötü hissediyordu.

Kayıt masasında yüzü hamuru andıran bir kadın, doldurması için birtakım formu uzatarak Mae'nin sigorta kartını istedi.

“Sigorta?” diye şaşırды Kyung.

“Evet, herhangi bir sigortası var mı?”

Kyung o an hangisinin daha can sıkıcı olduğuna karar veremedi; görevlinin sigortayı şimdi istemesi mi, yoksa böyle bir sigortadan haberinin olmaması mı?

“Öyle sanıyorum.”

“Kim tarafından karşılandığı hakkında bir fikriniz var mı peki?”

“Hayır.”

“Güzel,” diye iç geçirdi kadın. “O halde bildiğiniz kadarını doldurun.”

Kyung, ön sayfanın üst bölümünü doldurdu; Mae'nin adı, adresi, telefon numarası ve doğum tarihi. Kalan bölümler için vereceği cevaplar konusunda emin değildi. Dolayısıyla form dosyasını kadına doğru itti.

Kadın forma kısaca göz attıktan sonra Kyung'a geri vermek istedi. “Bir bölümü boş bırakmışsınız.”

“Geri kalanını dolduramam.”

“Annenizin daha önceden bir sağlık probleminin olup olmadığını bilmiyor musunuz?”

“Hayır... açıkçası o kadar yakın değiliz biz.”